



GAZETA HÂRTIBACIULUI

PUBLICAȚIE LUNARĂ A ASOCIAȚIEI „VALEA HÂRTIBACIULUI” ÎN COLABORARE CU PRIMĂRIA ORAȘULUI AGNITA

„Și care va vrea să fie întâi între voi, să fie tuturor slugă” Marcu, 10.44

NUMĂRUL 98, IULIE 2014

APARE LA AGNITA - PREȚ: 1 LEU

Din SUMAR

ȘCOALA DIN GHIJASA DE JOS



Pagina 2

Sărbătoare în Bruiu



Pagina 3

UN OM, UN VIS, O ÎMPLINIRE

Pagina 4

ORTODOXIA PE VALEA HÂRTIBACIULUI



Paginile 5-6

Cultură în rime

Pagina 7

Părăsit la naștere, și-a găsit familie



Pagina 8

S-AU MOBILIZAT PENTRU BACALAUREAT

Examenul maturității a dezvăluit latura responsabilă a elevilor agnițeni. Absolvenții Colegiului Tehnic „A.T. Laurian” Agnita au dat dovadă de o mobilizare impresionantă la Bacalaureat și au reușit în proporție de aproape 60 la sută să promoveze. Procentajul este aproape dublu față de cel obținut în 2013.

Deși temerile au fost mari înainte de startul Bacalaureatului date fiind rezultatele din anul precedent, elevii agnițeni au trecut peste emoții și s-au concentrat mai mult asupra subiectelor, trecând cu bine peste cel mai important examen din viața lor. Din totalul de 77 de elevi înscriși, 42 au obținut medii peste 6, 29 au fost declarați respinși, iar șase elevi nu s-au prezentat la examen. Colegiul Tehnic „A.T. Laurian” Agnita a avut astfel o promovabilitate de 59,15 %, considerabil mai mare față de cea din 2013 când procentul nu a depășit 34,07. Raportat însă la elevii care au absolvit colegiul anul acesta promovabilitatea crește până 67,27 la sută. Doar rezultatele obținute de elevii care au dat în acest an a doua oară Bacalaureatul a făcut ca procentul general să scadă.

Ca la fiecare sesiune de examene cei mai nefericiți elevi sunt considerați cei care, deși au obținut notă de trecere, nu au atins pragul mediei 6 necesară pentru a fi declarați promovați. Șase dintre elevii care au susținut anul acesta Bacalaureatul la Agnita vor fi nevoiți să mai treacă o dată prin febra examenului din acest motiv.

De cealaltă parte, cea mai mare medie la examenul maturității a fost cea a Adelei Șerbănete (foto). Eleva Colegiului Tehnic „A.T. Laurian” Agnita a obținut media 9,51, cu note de 9,05 la proba de Limba și Literatură Română, 9,85 la Matematică și 9,65 la Biologie. Rezultatul obținut nu a fost chiar o surpriză pentru profesori, care au primit de-a lungul celor patru ani de liceu confirmarea capacităților intelectuale ale Adelei. „Totdeauna a fost o elevă conștiincioasă și bună”, o caracterizează prof. Mirela Petruț, directoarea Colegiului Tehnic „A.T. Laurian” Agnita.

Deși pasiunea pentru învățatură i-a mai adus elevei realizări, având ocazia să studieze informatica timp de trei săptămâni în Germania, prin programul „Leonardo Da Vinci”, bucuria celei mai mari medii a fost una specială. „Când am văzut că am cea mai mare medie nu mi-a venit să cred. Nu îmi propusesem acest lucru, nici măcar nu am îndrăznit să sper ca voi fi prima, dar acest lucru s-a întâmplat și sunt mândră de asta. Simt că munca mea a fost răsplătită, iar părinții mei sunt mândri de mine și acest lucru mă face enorm de fericită”, a declarat Adela Șerbănete



Sursa foto: facebook.com

pentru Gazeta Hârtibaciului. Viitoarea studentă își dorește să urmeze studiile Universității „1 Decembrie 1918” din Alba-Iulia, la Specializarea Măsurători Terestre și Cadastru. Un alt rezultat impresionant a fost obținut de elevul Răzvan Prișca. Acesta s-a clasat al doilea în topul mediilor din Agnita, cu 9,5, doar la o sutime distanță de prima medie, însă marea performanță a fost nota de 10 obținută la proba de Matematică. La nivel județean promovabilitatea examenului de Bacalaureat a fost de 69,87 la sută în urma soluționării contestațiilor. Deși procentul înregistrat de Colegiul Tehnic „A.T. Laurian” Agnita a fost mai mic decât media județeană, instituția școlară de pe malul Hârtibaciului s-a clasat în prima jumătate a clasamentului tuturor unităților din județ fiind totodată printre primele colegii sibieni din acest punct de vedere.

În țară, media elevilor care au promovat Bacalaureatul în sesiunea iunie-iulie 2014 a fost de 60,65 la sută potrivit unui comunicat al Ministerului Educației Naționale, mai mare decât media din aceeași sesiune a anului trecut.

B.Albu

CASA DE CULTURA DIN AGNITA ÎN HAINE NOI



Construită în 1967, clădirea Casei de Cultură „Iarion Cocișiu” din Agnita nu mai corespundea nici pe dinafară nici pe dinăuntru. Arhitectura tipic comunistă și dotările minime erau departe de a răspunde cerințelor actuale ale unei instituții de cultură. De aceea în anul 2011 s-a făcut un proiect prin care se solicitau fonduri guvernamentale pentru reabilitarea, modernizarea și dotarea acesteia. Proiectul în valoare de 1902 mii lei, din care fonduri guvernamentale 1571 mii și o cofinanțare din bugetul orașului de 331 mii lei, a fost aprobat și în 2012 au început lucrările, iar în 24 iulie

a.c. s-a făcut recepția. Contractul pentru executarea proiectului a fost câștigat de SC Romtad SRL din Tg. Jiu.

În afară de aspectul exterior mult mai potrivit unei instituții de cultură, în interior s-au făcut foarte multe amenajări care o fac mult mai funcțională.

Încă din 2011, în fosta centrală termică au fost amenajate vestiare pentru artiști, dotate cu dușuri. Prin actualul proiect a crescut numărul spațiilor destinate artiștilor, a fost reamenajată sala de spectacole cu scaune mai comode și cu mai mult spațiu între ele, s-a schimbat iluminarea și scena a devenit mai mare fiind extinsă peste fosa orchestrei

care nu a mai fost folosită de multă vreme.. La mansardă au fost realizate șapte spații cu destinații administrative.

Începând cu scările de la intrare, cu holul și până la toaleta, marmura și gresia de prima calitate dau tonul unei atmosfere calde, luminoase în care culoarea dominantă este albul.

Pentru încălzire au fost instalate calorifere dotate cu aeroterme, ceea ce permite o încălzire rapidă cu un consum minim de energie.

La recepția lucrărilor, cel mai implicat a fost primarul orașului, ing. Ioan Dragoman, inițiatorul acestui proiect. Acesta a verificat nu numai ansamblul lucrărilor executate ci și detaliile, controlând atât funcționarea instalațiilor electrice cât și a încălzirii centrale. Toate viciile au fost consemnate urmând să fie remediate până în 20 august. Dotările scenei ca și alte lucrări necesare funcționării, vor fi realizate cu fonduri locale, urmând să fie finalizate până la Festivalul „Cânt și joc pe Hârtibaci” care va inaugura noua Casă de Cultură.

I.B.



„Noblețea Obligă”

Conducerea Muzeului de Istorie „Valea Hârtibaciului” Agnita dorește să mulțumească adevăraților „mecena” ai muzeului. Primăria Agnita susține financiar muzeul, dar e nevoie de mai mult pentru a sprăviețui. Am făcut apel la oameni care mai cred în artă, istorie, cultură. Ei sunt cei care protejează și sprijină muzeul din Agnita cu bani pentru restaurarea obiectelor de patrimoniu și funcționarea mai bună a instituției. Hog Agnetheln (Asociația

agnițenilor din Germania), președintă Helga Lutsch a strâns bani pentru restaurarea obiectelor de patrimoniu (1200 Euro), a înrămat 10 tablouri Barner (1000 Euro) a donat vitrine necesare expozițiilor temporare, a promovat muzeul nostru la Institutul Cultural Berlin, Siebenburgen-Institut Gundelsheim, Deutsches Kulturforum Ostliches Europa. Alți oameni cu suflet nobil au donat obiecte vechi, de patrimoniu cu valoare istorică, documentară necesare cercetării

și studiului educațional: -Pantelescu Doina (nepoata lui Emanoil Suciuc - învățător, autor de teatru sătesc), -Tobiaș Viorel, meșter cojocar, originar din Alțina a donat ladă de zestre primită de soția sa, Tobiaș Ana ca „dar” de nuntă de la părinții săi, troci de lemn, obiecte meșteșugărești necesare cojocăritului, -fam. Miss (Agnita), Floriță Marina, Ciupină Emilia, Florina Grecu, Primăria Agnita, Sofron Otilia, Pânăzan Maria Daniela, Gavrilu Nicoleta, Pascu Adrian,

Șerbu Mariana, fiica veteranului de război Moț Ioan.

Toți am devenit „Prietenii Muzeului de Istorie „Valea Hârtibaciului” Agnita, înțelegem tainele trecutului, respectăm tradiția și valorile patrimoniului muzeal, păstrăm cu sfințenie obiectele vechi și ne bucurăm când sunt admirate de cât mai mulți vizitatori ai muzeului. Dacă doriți să vă convingeți citiți „Caietul de Impresii” al muzeului.

Muzeograf,
Mihaela Nevodar

De la Poliție ...

În ultima lună evenimentele cu care s-au confruntat polițiștii de pe Valea Hârtibaciului au fost caracterizate nu atât prin cantitate cât prin „calitate”. Evident, negativă.

Amintim aici de o serie de furturi din locuințe. Hoții au profitat de faptul că zonele din locuințele prădate, de regulă anexe gospodărești, erau neprotejate și neasigurate. Aceste evenimente au avut loc în Alțina, Bruiu și Iacobeni precum și în Agnita, unde a fost spartă casa parohială evanghelică. Prejudiciul nu a fost foarte mare, în fiecare caz în jur de 1.000 lei, cu o excepție în care acesta a depășit câteva mii de lei.

În Agnita a fost înregistrat un eveniment rutier minor fără pagube materiale sau victime dar, în cursul cercetărilor s-a constatat că cel ce a provocat evenimentul, M.I.A. de 27 de ani din Agnita, conducea un ATV neînmatriculat și neînregistrat precum și fără a poseda permis de conducere. Cu pagube, respectiv cu autoturismul vandalizat, s-a ales un locuitor din Agnita atunci când persoane încă necunoscute i-au spart geamurile mașinii.

Polițiștii din Nocrich au depistat pe raza localității Țichindeal un minor fugit din centrul de plasament Sfântul Andrei din Mediaș și i-au întocmit acestuia actele necesare pentru returnarea la centru. În Alțina însă, un alt minor nu se mai poate întoarce în sânul familiei pentru că, în ciuda tuturor manevrelor de resuscitare a celor de la S.M.U.R.D., acesta a decedat. Diagnosticul preliminar de stop cardiorespirator urmează să fie confirmat de Serviciul de Medicină Legală Sibiu unde trupul minorului a fost transportat pentru necropsie. Cercetările polițiștilor continuă și ele.

Tot la Serviciul de Medicină Legală Sibiu a ajuns și un tânăr de 22 de ani din localitatea Agasi județul Bacău care a fost găsit spânzurat pe raza comunei Nocrich. Acesta lucra ca cioban pe raza comunei Nocrich și ar fi avut motive de ordin sentimental care l-ar fi împins la un asemenea gest. Nu sunt suspiciuni de omor dar necropsia va fi cea care va avea ultimul cuvânt.

După cum am mai spus, evenimente nu au fost multe. Dar, din nefericire, gravitatea lor a fost mare. S-au pierdut două vieți iar câteva persoane și-au pierdut economiile. Sunt evenimente pe care polițiștii sunt pregătiți să le înfrunte și să le rezolve dar pe care își doresc să le întâlnească cât mai rar în viața de zi cu zi. Doar pentru asta sunt aici polițiștii de pe Valea Hârtibaciului. Să ajute, să aline, să fie ...

mereu alături de dumneavoastră

ȘCOALA DIN GHIJASA DE JOS,

COMUNA NOCRICH, JUDEȚUL SIBIU

Despre o dată de înființare a școlii din Ghijasa de Jos nu ne putem pronunța deoarece nu am găsit acte la arhivă. Prima matricolă în care există date despre această școală are pe ea numărul 2. Sigur a existat și o matricolă cu numărul 1 care avea date cel puțin cu 7 ani mai vechi (nota autorului: școlarizarea se făcea pentru 7 clase). Pentru a afla datele ce le vom prezenta în continuare am studiat toate matricolele și toate cataloagele școlilor din Ghijasa de Jos, matricole aflate la Școala gimnazială Nocrich, județul Sibiu.

A. Școala, până la Primul război mondial (1)

Așa cum am precizat mai sus, matricola cu numărul 2 este cea mai veche (găsită în arhivă). Ea începe cu anul școlar 1908/1909. Posibil ca prima matricolă să fi avut elevi înscriși încă din anul școlar 1901/1902. Matricola are pe copertă inscripția „Protocolul de înmatriculare al școlii elementare confesionale gr. or. române din Ghijasa inferioară pe anul școlar 1908/1909... În imediata apropiere, scris cu creionul apare denumirea satului în limba maghiară „Also-Gezes... În aceeași matricolă apar și elevii din anii școlari 1909/1910; 1910/1911; 1911/1912; 1912/1913; 1913/1914 și 1914/1915. Din păcate, în dreptul elevilor nu este precizată clasa și nu există o delimitare clară între anii școlari, astfel că nu știm, cu precizie, câți elevi au fost înscriși în fiecare an școlar.



Echipa de dansuri populare – aprilie 1973, Târgu Mureș – instructor prof. Mihuleț Achim

Abia în anul școlar 1913/1914 am putut număra 74 elevi înscriși la care s-au adăugat 29 la „școala de repetiție”, (așa sunt notați în matricolă). Matricola se încheie în anul școlar 1914/1915 unde sunt înscriși 88 elevi la care se adaugă 32 la „școala de repetiție ”. Pentru anii 1916-1917-1918-1919- nu există niciun fel de date. Pe filele matricolei nu există numele nici unui învățător sau director. Totuși, la pagina elevilor Nistor Paraschiva și Suma Letiția la ocupația tatălui este scris: „Nistor – învățător și Suma – învățător... La rubrica „ocupații”, prezentă în matricolă, aproape la toți părinții scrie „econom”, (bănuim că este țaran cu gospodărie proprie). Există doar două excepții: „învățător”, și „faur”, (fierar). Pe una din filele matricolei se distinge o stampilă a parohiei greco-ortodoxe cu inscripția cu litere chirilic. Mai jos apare scris de mână, cu litere romane: „Ghijasa inferioară / August 1914, Oficiul parohial rom. gr.ort., și semnătura (descifrabilă) „N. Pandrea – paroh... În conformitate cu Legea Appony (1907) se introduce învățământul în limba maghiară. Matricola are rubrici și în limba maghiară dar și în limba română. Puține nume sunt maghiarizate „Janos, Peter...”, dar numele de familie sunt scrise doar în limba română. Nu știm, din lipsă de dovezi, ce manual foloseau învățătorii și elevii ; ce instrumente de scris aveau; cum se desfășura procesul de învățământ; contribuția părinților în procesul școlar; contribuția bisericii etc. Nu putem încheia prezentarea acestei

perioade fără a aminti, în ordinea înscrierii în matricolă, a numelor de familii de ghizășeni: Herciu, Belei, Măniț, Nistor, Lomotă, Novac, Boariu, Benchea, Popa, Borghină, Bucur, Solomon, Frâsin, Neaga, Zeic, Tat, Alexandru, Trifan, Pandrea, Stopiță, Periat, Ștefan, Stancu, Galea, Lazăr, Barb, Armeană, Răduț, Târziu, Vlad, Lehet.

B. Perioada interbelică și a războiului Mondial (1919 -1945)

Începând cu anul școlar 1920 – 1921 avem la dispoziție atât matricole cât și cataloage. Date mai clare avem despre elevi și (partial) despre cadrele didactice (învățători; profesori). Din păcate, învățătorii nu își scriu numele complet pe documente și doar descifrând semnăturile putem afla numele acestora. Pe matricola anului școlar 1920/1921 este scris (2) „ Matricola școlii primare naționale din comuna Ghijasa inferioară, județul Târnava Mare...La pagina 2 este adăugată, cu creionul, notația „ Regatul României... Numărul elevilor școlarizați este variabil (3): în 1922/1923 – 121 elevi; în 1923/1924 – 84 elevi; în 1924/1925 – 77 elevi. După 1930 numărul elevilor crește semnificativ: 1931 – 104 elevi; 1932 – 114 elevi; 1933 – 115 elevi; 1934 – 125 elevi. Maximul se atinge în anul școlar 1936/1937 – cu 144 elevi. Numărul de elevi care reușeau să facă 5-6-7 clase este relativ scăzut: în anul școlar 1932/1933 doar 26 elevi erau înscriși în clasele V-VII iar în clasele I-IV erau 88 elevi.



Practica agricolă: întoarcerea de la livada din Vurpăr

Ienciu, Bibu și alții cu semnătură indescifrabilă. Procentul de promovare, calculat de comisie, este de 77%.

C. Școala cu clasele I-IV (1948 – 1961)

În anul 1946 se înființează Gimnaziul Unic din Nocrich (6) și se preconizează desființarea claselor V-VII din satele comunei. Până în 1947 există elevi în clasele V-VII la Ghijasa de Jos dar din anul școlar 1948 – 1949 școala primește numele de „Școala Elementară Mixtă”, și școlarizează 71 elevi. În anii următori, efectivele de elevi sunt în scădere: 1949/1950 – 70 elevi; 1950/1951 – 62 elevi; 1951/1952 – 58 elevi. Din anul școlar 1955/1956 efectivele de elevi sunt, din nou, mari: 1955 – 74 elevi; 1956 – 76 elevi; 1957 – 84 elevi; 1958 – 78 elevi; 1959 – 79 elevi.

În perioada 1948 – 1960 director al școlii este Ioan Bibu (după semnăturile ce apar pe documente) (7). Alți dascăli ce apar în această perioadă sunt: M.Soroceanu, M.Dobrescu, M.Volosciuc, I. Volosciuc, P. Ganea.

D. Reînființarea școlii de 7 și apoi 8 clase (1961 – 1974)

În urma creșterii populației școlare și a demersurilor făcute de părinți și cadre didactice la autorități, în anul școlar 1961/1962 se reînființează „Școala de 7 ani – Ghijasa de Jos – raionul Agnita, regiunea Brașov”, (8). La clasele I și III era învățător Volosciuc Iordana; la clasele a II-a – Volosciuc Mihail iar la clasa a IV-a Ganea P (Paraschiva ?). De menționat că la clasa a V-a (cu 25 elevi) era diriginte și profesor Filip Iosif și că mai existau doar 2 alți profesori: Volosciuc Mihail și Rocneanu Mihai.

Din acești ani, directorul școlii este Volosciuc Mihail până în anul 1974, anul desființării școlii de 8 ani. Diriginți din această perioadă au fost: Coroianu Silvia, Crăciuneanu Florica, Beleuță Maria, Purța Ana, Gherghel G, Stănuțelu Ștefănița, Armenciuc Ilie, Băcilă Vasile, Hanea Maria, Modoi Olimpiu, Dobrotă Mioara, Părvulescu Maria, Ciachir Pavel, Bucur Maria, Munteanu Elena, Popescu Livia, Hârbea Vasile, Rădulescu Gabriela, Herciu Elena, Lazăr Samoilă, Solomon Aurelia, Moldovan Liviu, Porcea Ana, Mihuleț Achim, Scutea Mărioara, Acelenescu Octavia, Miloșan Ileana.

Aceștia au fost și profesori la catedre formate din mai multe obiecte, numite și „catedre mozaic... Activitatea școlară se desfășura în condiții mai grele, cu multe cadre didactice necalificate sau în curs de calificare, în spații prost încălzite, cu material didactice puține și de proastă calitate, cu practică agricolă prelungită, până aproape de iarnă. Dar frecvența bună a elevilor, conlucrarea cu părinții și dăruirea cadrelor didactice au făcut ca rezultatele elevilor să fie bune și foarte bune.

De menționat că toate cadrele didactice locuiau în sat și făceau naveta (cu mașini de ocazie; cu căruța sau pe jos până la Nocrich) doar la sfârșitul săptămânii. Plecau sâmbătă după ore și se întorceau duminică după masă. Faptul că dascălii locuiau în Ghijasa de Jos făcea să existe timp pentru activități diverse: drumeții, petreceri, meditații cu elevii (fără bani) participarea la viața satului (nunți, botezuri, înmormântări) O mare parte din timpul liber al dascălilor se consuma pe activități

extrașcolare numite activități „cultural – obștești... Se făceau serbări școlare, se făceau concursuri de tot felul, drumeții, sărbătorirea zilelor de naștere a elevilor etc.

O realizare ce merită menționată este echipa de dansuri populare românești. Ea a rămas în amintirea tuturor ghizășenilor, de toate vârstele. Copiii de azi tot mai aud de faptele părinților și bunicilor lor care au ajuns să reprezinte județul Sibiu la concursuri. Primul care s-a ocupat de echipa de dansuri a fost profesorul Filip Iosif.

În anul 1973, echipa condusă de prof.Mihuleț Achim a fost prezentă la Festivalul Național al pionierilor și școlărilor, de la Târgu-Mureș, ca reprezentanți ai județului Sibiu (9). Chiar dacă nu au luat decât o mențiune s-au văzut la televizor, pe vremea când erau doar 2-3 ore de programe și au fost plimbați cu autocare moderne prin diferite localități, unde au fost spectacole (Agnita, Târnăveni, Mediaș). „Diplașul”, nostru a fost Benchea Aurel (zis Cosmă) ce ne cânta din „clanaret”, (clarinet)

Menționăm că, în perioada citată a funcționat la Ghijasa de Jos și o grădiniță de copii. Ea își desfășura activitatea într-o casă particulară închiriată. Singura educatoare pe care am cunoscut-o a fost Mladin Silvia ce a fost pe acest post între anii 1971 – 1974.

E. Revenirea la școala de 4 ani (1974 – 2009) (10)

Începând cu anul școlar 1974/1975, datorită efectivelor reduse (23 elevi), școala are un singur învățător – director – Duma Ioan. Acesta rămâne la post până în anul școlar 1978 – 1979 când pleacă la Agnita. Pe post este numit un fost elev al școlii din Ghijasa de Jos – Barb Nicolae. Vreme de 15 ani (1979 – 1994) el îndrumă copiii din Ghijasa de Jos. Școala se menține cu un număr redus de elevi (între 5 și 14). Între anii 1994/1995 și 1999/2000, Olteanu Alina și apoi Tat Olteanu Alina este învățător – director la școala Ghijasa. Ea va mai reveni aici în anii școlari 2002/2003; 2003/2004 și 2007/2008.

Pentru perioade mai scurte (1-2 ani școlari) au mai fost învățători: Rostaș-Covalev Tatiana, Mihai Mihaela, Gaber Mariana, Pleșca Luminița, Stoica Ionela Luiza și Turcu Dumitru. În anul școlar 2009/2010, conducerea școlii Nocrich (director Călin Alexandra Mirela) a decis desființarea școlii și grădiniței Ghijasa de Jos (11). Elevii sunt transportați la școala din Nocrich cu microbuzul școlar.

După 1990 s-a reînființat grădinița din Ghijasa de Jos prin acțiunile directorului Școlii Nocrich, prof. Mihuleț Achim și sprijinul părinților. Dintre educatoarele care au lucrat până în anul școlar 2006-2007, când grădinița s-a desființat din lipsă de copii, au fost: Filip Marieta, Firmanciuc Mihaela, Armenciuc Susana și Nechiti Nicoleta. Din școala Ghijasa de Jos au plecat elevi bine pregătiți care au ajuns oameni de nădejde: muncitori, învățători, profesori, ingineri, lucrători bancari, tehnicieni, etc.

Nocrich, 21 mai 2014
prof. Mihuleț Achim – școala Nocrich
Președinte. Asociația Culturală Nocrich

SĂRBĂTOARE ÎN BRUIU

După atâtea zile cu ploi, mai mult sau mai puțin torențiale, Sfântul Ilie s-a odihnit puțin de ziua lui, lăsându-i pe bruieni să petreacă în pace „Ziua comunei Bruiu”.

Sărbătoarea a început în biserică, prin săvârșirea Sfintei Liturghii oficiată de preoții Ilie Doboliță, parohul bisericii Cuvioasa Paraschiva și preotul Protopop Ioan Jurca, care în urmă cu 30 de ani și-a început activitatea preoțească în această comună. Cuvântul de învățătură a fost rostit de părintele Ioan Jurca, la încheierea căruia acesta l-a felicitat pe preotul

comunei, atât pentru sărbătorirea zilei onomastice cât și pentru ziua de naștere.

La ieșirea din biserică primarul Ioan Berghea i-a invitat pe toți cei prezenți să facă o fotografie comună, un obicei mai vechi al bruienilor, observat în expoziția de fotografii, realizată de o fică a satului, învățătoarea Margareta Pătru din Agnita, la Căminul Cultural.

După slujba religioasă, cei veniți din alte părți pe acasă au pășit pe ulițele satului spre Căminul Cultural, unde au avut parte de un spectacol folcloric în curte și de o expoziție

de fotografii în cămin. Localnicii au căutat și descoperit în fotografii chipuri de oameni cunoscuți, unii s-au regăsit cu cravată roșie de pionier, alții cu mai mult păr pe cap și cu mai puțină burtă. Pentru străini mulțimea pozelor de grup atestau că în Bruiu a fost o comunitate unită, cu oameni ce-i aveau în frunte și-i cinsteau pe preoți și pe dascăli.

În curtea căminului, pe o scenă proaspăt amenajată, împodobită cu covoare și ștergere tradiționale a vut loc un spectacol folcloric, în deschiderea căruia au vorbit primarul, Ioan Berghea, preotul Ioan Jurca și vicepreședintele Consiliului Județean Sibiu, Marcel Luca, bruieni prin căsătorie.

Adăpostiți la umbra zidurilor ori sub umbrele, spectatorii s-au bucurat de trei ore de jocuri și cântece populare și de poezii frumoase citite de elevele Mădălina Mircea și Sandra Cernea. Jocul a fost început de proaspăta formație locală, pregătită de profesoara Ramona Buitan și de primarul Ioan Berghea care au readus pe scenă tradiționalele jocuri, mușamaua și brăul fetelor, trezind amintiri de demult în inima vârstnicilor. De multe aplauze s-a bucurat solistul local Radu Dragomir care a încântat spectatorii cu minunate doine și cântece de



demult.

Ansamblurile Casei de Cultură din Agnita, Hârtibaciul și Cununa au realizat un spectacol complet cu suite ardelenesti și oltenesti, în coregrafia profesorului Ioan Sârbu și cântece interpretate de grupuri vocale și de soliștii Ioana Bogdan, Petronela Sandu și Florin Zamfir, coordonați de profesoara Doina Părău și acompaniați de formația instrumentală condusă de Nicolae Văștea.

Spectacolul a fost încheiat de jucătorii din Chirpăr, conduși de Chirion Stănuț și aplaudați pentru virtuozitatea și autenticitatea

jocurilor prezentate.

După spectacol, oaspeții și gazdele au intrat în cămin, au luat loc la mese, au mâncat și au băut dar mai ales au depănat povești și amintiri despre satul lor și despre oamenii de altădată.

Ziua comunei Bruiu a fost un eveniment reușit, o sărbătoare care i-a încântat pe cei prezenți, un motiv ca asemenea întâmplări să se repete, spre bucuria celor care mai sunt în sat și a celor care îl poartă în inimă pe alte meleaguri, pe unde i-a dus nevoia și necazul.

I. Bârsan



AUGUST TREBONIU LAURIAN

povestea unei legende născute în Fofeldea

de Ana Maria MĂTUȘOIU

S-a născut în 1810, în satul Fofeldea, iar de atunci pare că a trecut o veșnicie. Sunt 204 ani de când a văzut pentru prima dată lumina zilei și 133 de când a trecut la cele veșnice, dar August Treboniu Laurian continuă să fie viu în sufletele celor care l-au iubit și respectat. Astăzi, îl cinștesc ca pe o personalitate marcantă a Transilvaniei și a întregului popor român, care a contribuit pe deplin la dezvoltarea științei, culturii și conștiinței românești în calitate de filolog, istoric, om politic și publicist.

S-au scris multe despre personajul poveștii noastre și s-ar mai putea scrie încă-atâtea. Cel pe care astăzi îl numim August Treboniu Laurian îl chema, de fapt, Augustin Trifan. Prin latinizare, Trifan a devenit Treboniu, iar mai târziu s-a îngrijit să își atribuie și prenumele August și Laurian, ambele însemnând preamăritul. Despre cărturarul care n-a făcut altceva decât să se implice în aproape toate domeniile vieții, contribuind pe deplin la dezvoltarea țării, ne-a vorbit Ioan Gruncă, președintele Asociației Cultural-Edilitare „August Treboniu Laurian” din Fofeldea. S-a școlit mai întâi la Sibiu Laurian s-a născut la 17 iulie 1810, în satul Fofeldea, aparținând de comuna Nocrich, acolo unde a avut o copilărie fericită, alături de cei dragi. În satul natal, August Treboniu Laurian a învățat primele lecții ale vieții, ș-apoi primele noțiuni de limba română, crescând de mic copil cu cartea pe masă, cu învățăturile tatălui - care era preot - cu povești și istorisiri care să-i releve identitatea unui neam din care făcea parte. Și pentru care avea să lupte cu înverșunare și mândrie mai târziu. A urmat cursurile școlii normale germane din Sibiu, iar liceul a decis să-l urmeze în alt oraș, astfel că, în 1831, s-a îndreptat către Cluj. Patru ani mai târziu, când a venit vremea studiilor superioare, a ales să plece în străinătate, la Viena, urmând acolo științele matematice la Institutul Politehnic, iar apoi pe cele

astronomice la Universitatea de sub direcția prof. Litrow. Întoarcerea „acasă” În 1842, a fost chemat acasă. Acum, însă, acasă însemna nu Transilvania, ci București, locul unde avea să-și formeze o familie și unde va reuși o serie de izbânzi. Principele Alex Ghica, la propunerea lui Petrache Poenaru l-a chemat la București, pentru a preda în calitate de profesor de filozofie și latină la Colegiul Sf. Sava din București, unde a stat până în 1848. În această perioadă s-a căsătorit cu Maria Ionescu, cu care a avut trei copii: Dimitrie, Alexandru și Lucia. Fiul cel mare, Dimitrie, l-a urmat la catedra Liceului Sf. Sava, unde a profesat 35 de ani. August Treboniu Laurian a fost legat, întreaga viață, și de politică. Așa se face că în 1848 se întoarce în Ardeal și, în calitate de vicepreședinte al Comitetului Național din Sibiu, ia parte la Revoluția din Transilvania și la cea din Țara Românească, unde va deveni și redactor al manifestelor revoluționare. La Adunarea de la Blaj, din 3/15 mai 1848, pe Câmpul Libertății, August Treboniu Laurian a expus în fața a 50.000 de țărani cele șase puncte revendicative ale drepturilor românilor. Aici, s-a aflat alături de Barițiu, Bănuțiu, Avram Iancu, Andrei Șaguna, Papiu Ilarian, Cipariu și alții, după adunare fiind cu toții aclamați și luați pe sus de cei 60.000 de oameni din popor. În urma acestei peripeții, Bălcescu l-a numit pe Treboniu cel mai clarvăzător spirit de la 1848. Peste un timp, Laurian se reîntoarce la Viena, prezentând împăratului Ferdinand, în 1849, „petițiunile românilor”. Apoi, între 1851 și 1852, rămâne alături de Popazu la Viena în fruntea comitetului, pentru a cere împăratului Franz Joseph drepturile românilor promise și proclamate la Adunarea de la Blaj. Urmează pentru Treboniu o perioadă extrem de solicitantă, astfel că, tot în 1852 este chemat în Moldova de Principele Gr. Ghica pentru organizarea Școalelor Naționale, în calitate de inspector general. Pe lângă activitatea politică, Treboniu Laurian este cunoscut și ca omul care și-a dedicat ani din viață și școlii. Astfel, în 1855 călătorește prin Europa, vizitând Italia, Franța și Germania, de unde

culege material didactic. Distincții primite de-a lungul activității De-a lungul întregii activități, August Treboniu Laurian a fost investit cu o sumedenie de premii, distincții ori titluri care să îi releve personalitatea și, totodată, abilitățile de care a dat dovadă. În 1859, devine membru al Consiliului Superior al Instituțiilor Publice, iar un an mai târziu este numit profesor de istoria literaturii clasice la Școala Superioară de Litere din București și efor al Școalelor. Anul 1861 vine și el cu o importantă realizare, astfel că August Treboniu Laurian devine membru fondator al Asociației Transilvania, pentru cultura și literatura poporului român. Treboniu Laurian a reușit realizări mărețe și pe vremea conducerii Domnitorului Alexandru Ioan Cuza. Acesta, prin Decret, îi acordă la începutul anului 1862, naturalizarea de cetățenie română. Tot sub domnia lui Cuza, Laurian este numit profesor de literatură română și primul decan al Facultății de Litere, unde va sta timp de 18 ani. Tot în a doua jumătate a secolului XIX, a fost ales Secretar general al Societății Academice Române, iar în perioada 1869-1877, Laurian funcționează ca președinte al Societății Academice Române. Una dintre cele mai mari distincții primite de cel considerat a fi cel mai nobil și învățat bărbat este cea de doctor în filosofie. În 20 iulie 1855, August Treboniu Laurian a fost distins cu titlul de Doctor în Filosofie și Magister al Artelor Liberale. Nu în ultimul rând, a primit titlul de Tribun, ca semn de apreciere pentru Treboniu Laurian este și cel care, în 1877, a dat viață cotidianului România Liberă. Sfârșitul... Data de 27 februarie 1881, pentru August Treboniu Laurian a însemnat sfârșitul. A fost, însă, sfârșitul unui om care a făcut de toate în viață, lăsându-și amprenta peste atâtea lucruri mărețe. Avea 71 de ani când a decedat, la București, în locuința sa de pe str. Labirint. Ca semn de prețuire pentru întreaga activitate depusă în slujba țării, prințul Carol - viitorul rege al României, a donat în cimitirul Belu locul de veci al familiei Laurian, August Treboniu fiind înmormântat acolo. În cinstea

sa, la intersecția străzii Udriște Năsturel cu str. Matei Basarab a fost ridicat un bust în anul 1903, pe soclu stând scris „Școlarii și admiratorii săi”. Oameni de seamă din Fofeldea De spui Fofeldea, te gândești la satul situat pe Valea Fofelzii, vestit pentru vechile tradiții românești pe care le respectă cu sfințenie an de an. Satul face parte din zona etno-folclorică Valea Hârtibaciului, având un specific foarte bine conturat și se remarcă prin amplul registru al ritualurilor legate de sărbătorile de peste an, dar și prin minunatul port popular, în special cel purtat de reprezentantele sexului frumos. Dar nu numai prin tradiție se remarcă Fofeldea, ci și grație personalităților marcante pe care le-a dat poporului român. Pe lângă August Treboniu Laurian, de-a lungul vremii s-au remarcat și alți reprezentanți de seamă din Fofeldea. Daniel Codrescu este o altă personalitate cu care satul Fofeldea se mândrește. Fiul lui Ilie și al Susanei Codrescu a lăsat moștenire satului realizări importante ca Banca Cordiana, Vila Cordiana, o biserică înnoită, iluminatul public, ceasul public, clădiri și o grădină, donații și un „mișcător” testament. Printre figurile marcanse născute în sat se numără și Ioan Stoica, fiu al satului, care s-a înrolat ca voluntar în armata română în timpul primului război mondial, după care a fost trimis în Franța, unde s-a făcut remarcat la uzinele Lorraine-Dietrich din Paris. Visul său îndrăzneț a fost acela ca, împreună cu aviatorul G. Bănculescu, să efectueze zborul Paris-București. Din păcate, zborul a sfârșit tragic la 12 septembrie 1926, în munții Boemiei. Ioan Bunea, născut în 1868, este un alt fofeldean de seamă. Destinul său s-a creionat la fel ca al multor intelectuali transilvăneni din acea perioadă istorică. A publicat numeroase manuale de limba română, iar de la 1 august 1919 a fost pus la conducerea Liceului Gheorghe Lazăr din Sibiu, activând ca director până în 1934. În tot acest timp, a reușit să creeze o adevărată tradiție în învățământul sibian.

Articol preluat din ziarul Tribuna.

Sibiul și electrificarea României (III) (reproducere selectivă)

SETA, ORGANIZARE ELVEȚIANĂ

Dar SETA nu era doar o societate cu capital majoritar elvețian. Colaborarea cu locuitorii Țării Cantoanelor a influențat atât atmosfera internă și relațiile umane din cadrul societății „în care toți salariații parcă formau o familie și se purtau cu atenție și îndatorire față de fiecare nou coleg” (notă subsol: Nu este lipsit de interes să amintim că deviza oficială a Elveției este *Unus pro omnibus, omnes pro uno* – unul pentru toți, toți pentru unul – trad. din lb latină), dar și-a pus clar amprenta și asupra organizării administrative.

Centrala SETA ființa la Sibiu. Activitatea administrativă se desfășura în cocheta clădire construită între anii 1931-1932 (actualul sediu al SC Electrica SA din str. Uzinei).

SETA avea trei filiale: Mediaș, Sighișoara și Alba Iulia. Acestea erau societăți independente, cu personalitate juridică, dar controlate de SETA prin intermediul consiliilor de administrație, alcătuite din persoane aflate în conducerea SETA. Sectoarele SETA erau unități fără personalitate juridică, dar la nivelul acestora erau descentralizate activitățile de exploatare, relațiile cu abonații și facturarea energiei electrice. Sediile sectoarelor se aflau în localitățile Agnita, Avrig, Cristur-Odorhei, Deva, Dumbrăveni, Făgăraș, Mediaș (era și sediu de filială), Ocna Mureș, Orăștie, Rupea, Saschiz, Săliște, Târnăveni.

În afară de aceste subunități administrative SETA a avut și participări la capitalul unor

societăți locale de electricitate: Deva, Făgăraș, Alba Iulia, Mediaș, Sighișoara, Aiud.

„În toate domeniile SETA avea concepte proprii în tratarea problemelor începând cu modalitățile în care trebuiau create fondurile pentru electrificare, execuția lucrărilor, relațiile cu abonații, tarifarea energiei, colectarea datelor de la subunități, descentralizarea tehnică administrativă și contabilă, gradul de independență acordat sectoarelor, până la modul în care făcea politica de personal salarizare și asistență socială.” (...)

EXTINDEREA SEDIULUI

Sediul administrativ al S.R.E. Sibiu (care funcționa în localul fostei SETA) devenea neîncăpător; în anul 1950 clădirea a fost prelungită, cu respectarea arhitecturii originale. Cu acest prilej a fost rezolvată o mai veche problemă: „lipsa unei băi în uzină”. Baia a fost amenajată la demisol, fiind destinată atât personalului cât și membrilor de familie. Buna dotare a acesteia a determinat Spitalul Municipal să o preia (pentru o perioadă de cca. doi ani), folosind-o ca secție de fizioterapie, sub conducerea dr. Diaconescu.

Cam în aceeași perioadă, pentru extinderea birourilor, a fost mansardată clădirea fostului sediu al HEW.

Atât SETA cât și Uzina Electrică avuseseră propriile cantine și dispensare medicale. După

unificarea celor două întreprinderi a fost creat un singur dispensar, pentru interne și stomatologie, în spațiul dispensarului fostei SETA. Tot în anul 1950 a fost construită noua cantină, mult mai spațioasă: a fost prevăzută cu scenă, fiind folosită atât ca sală de ședințe cât și pentru spectacole ori activități sociale. Atât cantina cât și dispensarul au deservit și întreprinderile învecinate. Pentru aprovizionarea cantinei a fost înființată o importantă gospodărie anexă, situată în zona stației orășenești de tratare a apei. Gospodăria dispunea de saivane pentru animale, unde erau adăpostite cea. 500 oi, 10 vaci, porci, cai, iepuri, găini, etc. Citim într-un referat din anul 1956: „în intervalul 1 nov. 1955-24 feb. 1956 Gospodăria Anexă a avut o pierdere de 87 oaie [...] și anume: 24 oaie moarte de distomatoză cu ascită, 61 sacrificate de necesitate pentru aceeași boală, 2 mâncate de lupi”. După 1960, Gospodăria a fost predată Întreprinderii Agricole de Stat (I.A.S.) Dealul Ocnei.

În anul 1951 au fost construite noi garaje și ateliere auto, având la etaj locuințe de serviciu. Cu acel prilej, cel puțin în Sibiu s-a renunțat la tracțiunea animală; în teritoriu însă, ultimul cal a ieșit din serviciu în anul 1964, la Agnita. Au fost procurate mijloace de transport și utilaje noi, dar și la mâna a doua, prin achiziții și transferuri. Astfel, imediat după naționalizare, S.R.E. Sibiu a achiziționat de la Exploatarile Comunale București un Cadillac negru care aparținuse



regelui Carol al II-lea. Automobilul a avut o istorie teribilă: temându-se de un atentat din partea legionarilor și nedispunând deo mașină blindată, regele Carol al II-lea făcuse un schimb cu primul ministru, Armand Călinescu. Atentatul a avut loc, în anul 1939, dar ...asupra lui Armand Călinescu! Tota la S.R.E. Sibiu ajunsese și Ford-ul decapotabil care-i aparținuse principesei Elisabeta. Autovehiculele au fost casate în anul 1962.

Au existat și altele de mijloace de transport: „1952. Căroaia era singurul mijloc de transport de care ne foloseam noi, electricienii. Cu

ea duceam și aduceam materiale, sculele, chiar și stâlpii. (...) Ne înhămam la funii, doi în față, iar restul – în spate, împingând povara. Pe drum drept nu era chiar așa de greu, dar ce eforturi se depuneau când afară ploua, era ger, furtună sau zăpadă.”

(va urma)

*Reproducere selectivă din lucrarea: Marcel Stancu „Sibiul și electrificarea României. Cronică ilustrată 1891-2013”, Editura Honterus Sibiu, 2013 (pag. 188, 217-218)
Selecția: Marius Halmaghi*



Mihai Barbu face parte din categoria oamenilor care nu numai că visează frumos dar și luptă pentru a-și îndeplini visul. După mulți ani de muncă printre străini, pe unde a fost ucenic, callfă și a ajuns meșter, se întoarce acasă pentru a face ceva ce-i place foarte mult; să pună împreună cai frumoși și oameni buni. Pentru a-și împlini visul, Mihai a depus la GAL Microregiunea Hârtibaciu, un proiect în valoare de 227 669 euro, din care 193 108 euro sunt fonduri europene nerambursabile iar 34561euro sunt bani personali câștigați cu trudă prin țări străine.

Proiectul lui Mihai urmează să fie realizat la Apoș. Despre ceea ce va face acolo, despre turism și educație ecvestră, despre atragerea copiilor și promovarea unei zone deosebit de frumoase, cititorii Gazetei Hârtibaciu vor afla din prezentarea făcută de el în acest număr și în cele următoare.

TURISM CULTURAL-ECVESTRU AGNITA – AGNETHELN

Calul, prin forța și impozanța lui revine în lumea omului modern ca și prieten, sprijin, companion, fiind liantul dintre rădăcinile trecutului cu prezentul, acolo unde legenda se împletește cu realitatea. Deasemenea, în mod paradoxal, caii sunt oglina unei societăți civilizate, numărul acestora și performanțele lor vor fi mereu direct proporționale cu gradul de dezvoltare și civilizație a unei țări.

Turismul ecvestru din România, din păcate,

comparativ cu alte țări sau mai ales cu vecinii noștri maghiari, e foarte slab promovat, deși potențialul este mult mai mare. Vorba marelui nostru dramaturg, este sublim dar lipsește cu desăvârșire. Datorită lipsei “infrastructurii” să zic așa, adică a unor persoane pregătite în domeniu care să cunoască fenomenul să îl înțeleagă și să îl exploateze, turismul ecvestru cu mici excepții (fără să fac referiri, dar pentru care păstrez toată stima) se rezuma la mici tururi călare în condiții care pun clientul și calul în pericol. Lipsa unei clasificări clare ale acestor stabilimente gen o potcoava, doua potcoave etc. câștigate în funcție de condițiile și calitatea serviciilor oferite, calificarea personalului, fac ca acest gen de turism, prim forul de conducere CNTE să lase în bătaia vântului tot ce înseamnă promovarea, și implemetarea de soluții clare și viabile în vederea scoaterii în evidență a acestui gen de turism cu atâta potențial în România.

Reglementările de acest gen, respectiv clasificarea stabilimentelor, organizarea unor cursuri de ghizi (o ramură nouă, care la normele actuale se cere cunoașterea a cel puțin una, două limbi de circulație internațională, cursuri de prim ajutor, stadii ale nivelului de echitație, prim ajutor ecvin, cunoștințe de psihologia calului și umană, simulări de situații neprevăzute, să fie familiarizat cu istoricul zonei să facă prezentări, să spună legende specifice locului, să cunoască flora, fauna și în general tot ceea ce ar conta în a descrie tot ceea ce îi înconjoară, etc) acestea sunt doar câteva

UN OM, UN VIS, O ÎMPLINIRE

dintre aspectele pe care un ghid profesionist trebuie să le stăpânească alături de o atitudine profesională, ochiul pentru detalii și inspirația care toate la un loc contribuie la o experiență unică a clientului.

Prieperea ghidului și experiența lui cât și secretul reușitei constă în alegerea calului potrivit pentru o persoană, asadar de la primul contact cu clientul, ghidul trebuie să își cunoască foarte bine caii, să fie un fin psiholog, pentru a capta acea sclipire din ochii calului și a o corela cu cea a clientului, acel “Je ne sais quois” care e pur și simplu rețeta succesului, de a crea perechea perfectă!

Pentru jumătate din clienți expereința încălecării e prima de acest gen, și dacă ghidul prin priceperea lui reușește să facă această experiență una plăcută și de neuitat, acel client va căuta în primul rând vacanțe unde caii sunt prezenți și, dimpotrivă, dacă expereința este neplacuta, dacă ghidul nu știe să insuflă încrederea va fi și ultima de acest gen.

Totuși reglementările dorite în turismul ecvestru unde se vor specifica clar prin normative, norme de siguranță cal-călăreț, impunerea unor asigurari sau întocmirea unor preînțelegeri scrise unde fiecare parte își asumă sau nu își asumă responsabilități în materie de risc. De obicei operatorul își asumă responsabilitatea pentru calitatea harnașamentului și caută să reducă la minim accidentele cauzate de o chingă rupta, sau o curea desfăcută, să pună la dispoziție echipament de protecție (căști de protecție specifice și boddy protector), să pună în gardă călărețul despre obiceiurile calului, sau să nu folosească cai, care nu sunt în concordanță cu expereința călărețului. La fel clientul trebuie instruit de dificultatea traseelor, de tempo și orice altceva e necesar să cunoască. Nu trebuie uitat faptul ca statistic, din echitație provin cele mai multe accidente în sport. Asta nu trebuie să ne sperie dată fiind popularitatea acestui sport, însă nici nu trebuie ignorat acest aspect. Din experiența personală am aflat că priceperea, rabdarea și moderația

reduc la minim aceste riscuri. Sunt mândru să spun ca am o experiență greu de egalat, însă cu toată considerația spre binele calului, a omului și împreună a turismului ecvestru, sper să o împărtășesc, ca să fie folosită, să duca turismul ecvestru din România acolo unde îi este locul.

Conceptul ecvestru gândit de mine, va fi unul cu totul special și unic, unde se va pune calul în sprijinul omului, sub cele mai variate forme inedite și chiar se va cauta simbioza perfectă, comuniunea unde calul și oamenii din jurul lor își câștigă respectul și renumele.

În plan personal, după o experiență îndelungată în Marea Britanie, unde am început să lucrez cu caii la standarde ridicate, apoi Danemarca, unde am profesat ca și ghid-călăre în cel mai bine cotate loc de calarie de agrement, dealungul Marii Nordului, unde timp de 3 ani am fost singurul ghid cu foarte bune referințe.

Ca și ghid am avut plăcerea, datoria dar și responsabilitatea, de a colabora cu peste 8000 de turiști călare, și datorz acest fapt unui marketing bine gândit, care a pus în valoare zona, caii și oamenii care împreună au demonstrate ca turismul ecvestru poate fi de mare succes.

Luând cu mine tot ce e mai bun din aceasta formidabilă experiență, am făcut pasul spre performanța și de peste un an, sunt Groom – rider în showjumpig- ul mondial de cea mai înaltă clasă.

Încălcând cai de cea mai mare valoare, Quidam de Revel(nr1 mondial armasar de prăsilă ISO320), Grim st Clair, Godsend du Reverdy etc, am ajuns să fac parte din elita echitației, pregatindu-ne din greu pentru Campionate Mondiale și Olimpiade. (în foto Thomas Velin și Grim st Clair nr.7 mondial) Astfel după o muncă asiduă de aproape 9 ani lucrând intensiv, incepand de la 0 și până în vârful piramidei, a venit timpul să schimb ceva în bine, în binele calului și în atitudinea pe care noi oamenii ar trebui s- o avem în jurul cailor și să le oferim respectul cuvenit.



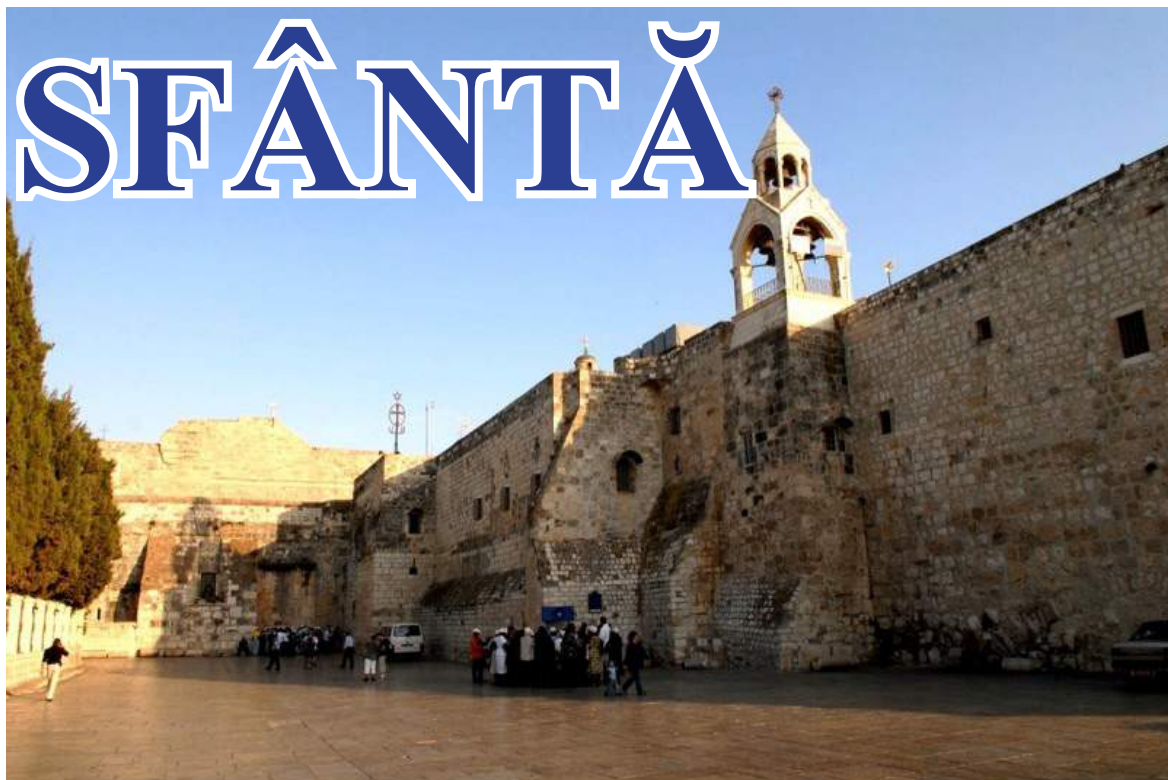
„Lumina lui Hristos luminează tuturor.“ (Liturghia Darurilor)
„Apare cu binecuvântarea ÎPS Părinte Mitropolit dr. Laurențiu Sreza

PELERIN PE URMELE MÂNTUITORULUI ÎN ȚARA SFÂNTĂ

(continuare din numărul trecut)

Sâmbătă, 10 mai, la prima oră a dimineții am părăsit Beit Jala, apoi Betleemul și ne-am îndreptat spre răsărit, spre pustiul Iudeii. Autobuzul ne-a lăsat la poarta mănăstirii Sfântul Teodosie. De aici, distanță de aproximativ 12 km, în microbuze am plecat mai departe spre mănăstirea Sfântul Sava. Această mănăstire este cu adevărat o cetate milenară (construită de către Sfântul Sava între anii 482-486) și cu o istorie bogată și zbuciumată. De pe o terasă deasupra văii pârâului Cedrilor (care izvorăște din grădina Ghetsimani) ni se înfățișează o priveliște care ne mișcă inima, dar ne și înfioară. Ca un fir de argint se vede în adâncul prăpastiei (180 m) pârâiașul. Pe cealaltă parte a defileului se pot vedea în peretele stâncii ușile mici ale peșterilor odată locuite de pustnici. În anul 614 lavra avea 5000 de călugări și 10000 de sihaștri care locuiau împrejur în diferite locuri ascunse. Cei mai mulți dintre ei au fost uciși de saracini. În această mănăstire nu au voie să intre femeile. Lor li se recomandă să urce pe dealul alăturat pentru ca din turnul femeilor să vadă mănăstirea și toată împrejurimea. În partea dreaptă a naosului se află moaștele Sfântului Sava și tot în această mănăstire se păstrează capul Sfântului Xenofont și rămășițele fiilor săi Arcadie și Ioan. Bogata bibliotecă ce păstrează manuscrise unicat cum ar fi Tipiconul Sfântului Sava cel Sfințit sau operele Sfântului Ioan Damaschinul se află acum la Patriarhia Greacă

de la Ierusalim. După ce am părăsit această mănăstire, ne-am întors la locul de unde ne-a lăsat autobuzul, la poarta mănăstirii Sfântul Teodosie. În centrul bisericii se află cripta unde au fost îngropați ctitorul, Sfântul Teodosie, și călugării masacrați în timpul invaziilor barbare. Lângă biserica mănăstirii am coborât în grota magilor, despre care se crede că ar fi locul unde au poposit magii în drumul lor spre Betleem. Ne-am oprit apoi pe câmpul păstorilor, unde un înger înconjurat de o lumină supranaturală s-a arătat păstorilor care făceau de strajă noaptea împrejurul turmei lor și deodată au văzut mulțime de oaste cerească cântând: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace, între oameni bunăvoie”. Am intrat și ne-am închinat în Biserica Păstorilor. De pe câmpul păstorilor aveam o priveliște minunată a Betleemului, așezat sus pe colină împreună cu Biserica Nașterii. Apoi am intrat în tumultul orașului Betleem (Casa Pâinii). Betleemul copilariei și colindelor noastre. Călcăm prin locurile pe care colindele noastre le-au împodobit în atâta farmec și poveste. Este Betleemul în care ni se dezvăluie misterul și miracolul nopții sfinte. Încă de la parcare autobuzului ne-a preluat un ghid palestinian, fost student la Facultatea de Farmacie din Cluj. Avi era un băiat drăguț, volubil și bun cunoscător al istoricului Bisericii Nașterii



BISERICA NAȘTERII DOMNULUI DIN BETLEEM

Domnului. Trebuie să menționez că din 1757 biserica aparține Patriarhiei Ortodoxe a Ierusalimului. Ne-am așezat cuminți în urma ultimului grup de pelerini și în timp ce așteptam să intrăm în grota Nașterii Domnului aflată chiar sub altarul Bisericii, printre zgomotele de bohrmașini și ciocane (se lucra la acoperișul bisericii) ghidul nostru Avi ne oferea noi și noi informații despre locul în care ne aflăm. Înainte de a intra în peștera Nașterii ne-am închinat la și am sărutat icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului. După câteva ore de așteptare pe partea laterală dreaptă a bisericii am ajuns aproape de intrarea în peștera Nașterii. Am coborât pe scările laterale, iar sub prestolul altarului care este înfipt în stânc, pe marmura albă a pardoselii se vedea strălucind o stea de argint cu inscripția: „Hic de Virgine Maria Jesus Christus natus est” („aici S-a născut Iisus Hristos din Fecioara Maria”). Ne-am închinat pe rând și am sărutat mijlocl stelei. Apoi ne-am strâns cu toții în peștera Nașterii lungă de aproximativ 12 m și lată de 3 m și am colindat „O, ce veste minunată” și „Trei păstori” (ce privilegiu – să-L colindăm pe pruncul Iisus chiar la locul unde S-a născut!). Într-o altă nișă, cu trei trepte mai jos, ne-am închinat la locul unde a fost ieslea. Partea din față a Bisericii Nașterii mai poartă încă urmele primei biserici ridicate de Sfânta Elena. Mozaicurile descoperite în pardoseală dovedesc acest lucru. La ieșire din peștera Nașterii am trecut prin capela

Sfântului Iosif, care amintește de vedenia în care un înger i-a apărut în vis poruncindu-i să ia pruncul și pe mama Lui și să fugă în Egipt. O altă capelă este închinată sfinților nevinovați, adică celor 14000 de prunci uciși de Irod. Lângă Biserica Nașterii care aparține ortodocșilor se află Biserica Nașterii aparținând catolicilor. După vizita la un magazin de obiecte bisericești am plecat spre Hebron (prin Palestina). Am ajuns la mănăstirea rusă Sfânta Treime. Mai întâi ne-am oprit în fața unei tulpini uscate, îngrădită cu plasă de sârmă. Tradiția spune că este tulpina unui stejar milenar, crescut din tulpina stejarului de la Mamvri, unde Avraam a primit în cortul său și a ospătat pe Preasfânta Treime (cartea Facere, capitolul 18). Ne-am întors la hotel, iar seara la orele 22.30 am plecat pentru a participa la Sfânta Liturghie care se oficiază la Biserica Sfântului Mormânt începând cu orele 12 noaptea. Pentru prima dată am intrat în cetatea Ierusalimului prin poarta Iafa, iar la a treia stradă la stânga am intrat pe strada Cartierul Creștin, iar la intersectarea acesteia cu strada Sfânta Elena am ajuns la porțile curții Bisericii Sfântului Mormânt, așa cum o cunoaștem și o numim în general noi, europenii. Era beznă, doar blițurile aparatelor de fotografiat ne luminau fețele. Eram primii pelerini la porțile închise. După noi a mai sosit un alt grup de pelerini ortodocși ruși. Au început să cânte de trei ori imnul pascal „Hristos a înviat!” în limba rusă. După aceea a

venit rândul nostru să facem să răsune aceeași cântare în limba română. Unul din cei trei preoți ai grupului nostru a rostit stihurile Învierii: „Înviază Dumnezeu...”; la stihul „Aceasta este ziua...” ni s-au deschis porțile. Am retrăit din plin momentele din noaptea Învierii. Ne-am grăbit să intrăm în biserica Sfântului Mormânt. Din cealaltă latură a curții, printr-o altă poartă, curge un alt fluviu de pelerini. Cu toții ne-am îndreptat spre intrarea în biserică. Sub cupola imensă a bisericii se află cuvucionul în care se găsește Sfântul și Preamăritul Mormânt al Domnului, a 14-a stație a Căii Crucii („cuvucion” vine din latinescul „cubiculum” care înseamnă cămară – în limba curții bizantine semnifica tezaur împărătesc). Cuvucionul are forma unui mormânt ebraic vechi. Ne-am așezat la rând. O mare de oameni făceau același lucru. Să stau lângă cel mai sfânt loc de pe pământ, să stau în locul unde Dumnezeu trimite lumină din cer în fiecare an și aprinde vata de pe lespede mormântului, candelile și cele 33 de lumânări albe pe care credincioșii le țin în mâini în acele momente. Sunt cuprins de emoție, de o teamă, de o frică, de o bucurie, de o trăire sufletească ce n-o pot reda prin cuvinte.

(continuare în numărul următor)

Pr. Ioan Jurca
(Agnita II)



LOCUL UNDE S-A NĂSCUT IISUS HRISTOS

FABER

Nicu Ganea

Ai prins fotonii-n raze
și razele în soare
și ai găsit luminii
alt rost prin curcubeu,
ca poezia vieții,
metaforă-n mișcare
înnobilând ființa
să dăinue mereu.

Ai răsturnat puterea
imperului de vid
și-ai dezlegat clipirea
atomului în mine
ce-nviorat de pulsul
grăuntelui torid
neconținut prin ere
în jurul tău mă ține.

Ai scris pe cer șarade
din stele și nimic
istorie precisă cu tâlc,
cu țel și sens
cum aș rămâne-n viață
așa plâpând și mic
de nu m-aș ști prin Tine
puternic și imens?

Răspunsuri mai „calde” la întrebările
din poezia domnului Nicu Ganea
din G.H nr.97 Iunie 2014

Agnita

Îm centru de hartă-ntre dealuri,
Acolo, stă gârbovită de timp,
Pe-ale Hărtibaciului maluri,
Acolo, mi-e viața și visul, ispita,
Născută din Santa Agatha,...Agnita!
Acolo, pe vremuri, ascunsă-ntre brazi,
Era, stăpâna oricărui setos, ...Miorița
Acolo, pe Steinburg, e poienița,
Bătută de ritmuri de joc românesc,
Unde mi-am sărutat prima dată iubita,
Sub haina cea verde ce-mbracă Agnita.
Și chiar în piață unde Poetul
Își poartă, cu tristă plăcere, ursita,
Acolo-s olteni care sigur că știu
Drumul ce leagă Dăbuleni de Agnita...
Un chior, cerșetor, un cuc fără cuib,
Un om necăjit, ce sapa îl lasă,
Un tip care nu știe cuvântul ..ACASĂ
De copii, aceștia-i spuneau „prăpădita”
Sunt doar păpușari ce sperie elita...
Da-n mijlocul țării, trăiește boem
Regină și mamă , bătrâna Agnita!

Gelu Victor Baciu

EI S-AU NĂSCUT ÎN
AUGUST

Iacob Maria	02 aug	90 de ani	Cașolț
Marin Ioana	02 aug	86 de ani	Metiș
Feraru Emil	03 aug	91 de ani	Bîrghiș
Mureșan Elena	04 aug	83 de ani	Bîrghiș
Florea Viorica	05 aug	87 de ani	Pelișor
Aldea Maria	05 aug	84 de ani	Ilimbav
Gheorghia Maria	05 aug	84 de ani	Mihăileni
Solomon Ioan	05 aug	81 de ani	Pelișor
Damian Tincuța	06 aug	88 de ani	Vecerd
Barbu Ioan	06 aug	81 de ani	Retiș
Barbu Emil	08 aug	84 de ani	Retiș
Sbârcea Abrosie	09 aug	81 de ani	Retiș
Giorgică Ioan	10 aug	96 de ani	Marpod
Becheș Nicolae	10 aug	89 de ani	Țeline
Oros Viorica	10 aug	87 de ani	Dealul Frumos
Muntean Gheorghe	11 aug	84 de ani	Daia
Marian Gheorghe	11 aug	84 de ani	Șomartin
Borbil Eva	12 aug	92 de ani	Daia
Micu Livia	12 aug	88 de ani	Ighiu Vechi
Suciu Maria	13 aug	89 de ani	Pelișor
Băiaș Maria	14 aug	91 de ani	Pelișor
Stoica Ana	14 aug	84 de ani	Cornățel
Miclea Augustin	14 aug	83 de ani	Ighiu Vechi
Pleşca Maria	14 aug	81 de ani	Vecerd
Zimmer Ioan	15 aug	86 de ani	Merghindeal
Greco Sabina	16 aug	82 de ani	Săsăuș
Gherghel Ortensia	18 aug	93 de ani	Brădeni
Munteanu Marcela	18 aug	85 de ani	Vărd
Curta Ana	18 aug	83 de ani	Săsăuș
Holerga Ana	19 aug	86 de ani	Pelișor
Muntean Maria	20 aug	83 de ani	Daia
Brezai Ioan	21 aug	94 de ani	Dealul Frumos
Fleşeriu Ana	21 aug	82 de ani	Bîrghiș
Berghea Margareta	21 aug	82 de ani	Bruiu
Negru Andrei	22 aug	84 de ani	Șomartin
Buta Cornelia	23 aug	87 de ani	Merghindeal
Bărdaș Nicolae	24 aug	83 de ani	Retiș
Bernad Regina	25 aug	93 de ani	Bîrghiș
Câdea Cornelia	25 aug	85 de ani	Agnita
Negru Lucreția	26 aug	81 de ani	Bruiu
Oprean Hila Ioan	27 aug	90 de ani	Ghijasa de Sus
Aron Viorica	27 aug	87 de ani	Alțina
Hordobeț Eugen	27 aug	81 de ani	Ilimbav
Trif Elisabeta	28 aug	85 de ani	Alțina
Pușcaș Eugenia	29 aug	85 de ani	Mihăileni
Urea Elena	29 aug	86 de ani	Merghindeal
Holerga Veronica	29 aug	82 de ani	Pelișor
Roman Ioan	29 aug	82 de ani	Vecerd
Longhin Emil	30 aug	84 de ani	Retiș

Noi le dorim sănătate, bătrânețe liniștită și bucurii din partea urmașilor
Celor ce nu mai sunt le dorim odihnă veșnică de-a dreapta Tatălui.

Testament

Nicola Albac

Ne-am intrupat din lutul
cel fierbinte
Bătut de ploi și sărutat de vânt,
Ne este scris în paginile sfinte
Să ne întoarcem în pământ.

Pământului îi las durerea
Și sufletul înnobilat de artă,
Ce-a stat ca un maniac să ardă
Acolo unde nu i-a stat puterea!

Prieteni...
voi să păstrați bărdaca,
Ce-am ridicat-o împreună uneori
Spre-o fericire mai înaltă,
Cu care-ați aruncat peste papile
Buchete, gusturi și culori.

Iar ție, domniță fără prihană,
Îți voi lăsa muțenia...
din țara bărsană.
Și-un flaut de soc ți-aș lăsa
Să-ți cânte a inimi-mi rană.

Ascunde-l cu grijă într-o năframă
Desculță prin iarbă când vei pleca,
S-aștepti pe sub albii armindenii
Mult așteptata ...venire a mea!

IOAN GYURI PASCU

- Ce paradox! Deși singurătatea nu există cu adevărat, cu toții ne plângem de ea sau, în funcție de stare, o căutăm.
- În singurătate omul se descoperă pe sine și îi descoperă pe ceilalți.
- În singurătate auzi și vezi tot ceea ce alfel nu poți auzi și vedea.
- În singurătate înveți rugăciunea și meditația care îți arată că ea, singurătatea nu există.
- Poți fi singur în mulțime sau toți în singurătate.
- În lume nu există singurătate. Doar separarea care șoptește acest cuvânt.
- Adevărata singurătate e apanajul lui Dumnezeu.

Casa - Ioan Gligor Stopiță

Cu inima-mi de cremene și amnar
Mă-ntorc la casa în care m-am născut
Masa din odaie-i pristolul din altar
Din ambianța sacră în care-am crescut.

Îl văd pe tata-n cioareci și cămașă
Strănsă pe mijloc c-un lat șerpar
Cum se apleacă ritualic peste masă
Și taie mămăliga galbenă de har.

Pe muma, iute, ca o albină-n roi
Înfrigurată-n umbrel, în cernite haine,

Lăsată de Dumnezeu, slujnică la noi,
Ca pe-o Precistă, căzută din icoane.

Cum ne pune-n blide laptele cretos
Alb, prea alb, de neagră bivoliță
De parc-ar dansa un dans misterios
Dintr-un ritual plin de umilință.

Și plâng, privind la „Cina cea de taină”
Transfigurat în taina unor vechi calendele...
A început misterul în cosmogonică rană
Și-l simt venind spre mine, însă, nu se vede!...



ÎN BRUIU

Eu m-am născut în Bruiu... și știe fiecare
Cine-i din satul nostru... e om cu suflet mare.

De mic știam povești... cu MĂȚA LU' MĂNIȚ,
Și-am ștregărit prin FRENGREANG... și sus, în deal LA PIȚ.
De SCROAFA TETII numa-n Brui... bătrânii povesteau
NUNTA LU HANTZI-GHEȘ o știu,... ce faine mai erau!

Sfatul bătrânilor la noi... era în colț la NICAOANA
Boresele cu lucru-n mână,...se adunau la NANA.
De câte-n lume povesteau pe scaun lângă poartă
Și-n Brui, Doamne ce obiceiuri...n-o să le uit vreodată!

Copiii ne jucam ÎN PIC,... DE-A CHITULUȘU seara
Când ulița nu ne-ajungea... ÎN BRAZI ne jucam vara.
Iarna PE VALE ne puneam... COTOCII în picioare
Din DEALU PORCILOR veneam... voiși cu CIOCLA-n vale

Când toamna ne-adunam la școală... în bănci scârțâietoare
Aveam respect de-nvățători... pășeam cu teamă mare
Și DOMNU LEAVU ne privea pe unul câte unul
„Ia seama, domnule!”, zicea... „la școală nu-mi tragi chiulu!”

Biserica era pe-atunci, mereu ne-ncăpătoare
Și-n ZAL, mereu a răsunat... A LUI LAZĂR, CÂNTARE!
Sa-dus bunici, s-au dus părinți... sunt mulți în GROPĂTOARE
Și-n GHESCĂN de Florii îi plângem... doar lâng-o lumânare.

De satul meu și-s mândră tare... că sunt copil din BRUI!

Vă mulțumim celor rămași... că astăzi ne-ați chemat
Pe noi BRUIENII rătăciți... să fim ACASĂ-n sat!

Părăsit la naștere, și-a găsit familie

Abandonat de mamă la câteva minute după ce l-a născut, micuțul Matei-Ilie și-a găsit șase părinți spirituali și multe dădace care îl iubesc și au grijă de el zi și noapte.



Este greu de crezut că o mamă poate să renunțe atât de ușor și de repede la pruncul său, să nu simtă nicio emoție atunci când aude primul scâncet al ființei pe care timp de nouă luni a purtat-o în pântec. Cazurile de abandon nu sunt însă o noutate, iar frecvența lor este cât se poate de îngrijorătoare. Matei-Ilie este unul dintre nou-născuții care și-a început viața singur, fără să simtă căldura și siguranța din brațele mamei. El a fost părăsit la spital, printre străini, lăsat în voia sorții. Însă soarta i-a zâmbit micuțului. Străinii în mijlocul cărora se află de trei luni îl iubesc și au grijă de el din prima clipă, iar acum au devenit familia sa. Matei-Ilie a fost botezat în 20 iulie de șase tineri din Agnita.

Povestea emoționantă a bebelușului începe în 29 aprilie a.c., când mama sa, cuprinsă în stradă de durerile nașterii, a sunat la serviciul 112 pentru ajutor. Ambulanța s-a deplasat de la Agnita la Brădeni de unde a luat-o pe aceasta. Nașterea a avut loc în ambulanță pe când se afla încă pe raza comunei Brădeni. După ce mama și nou-născutul au fost aduși la Spitalul Orășenesc Agnita pruncul a fost preluat de personalul medical, iar la câteva minute după aceasta mama nu a mai fost de găsit. Deoarece mama nu avea în acele momente niciun act de identitate la ea, documentele întocmite s-au bazat pe declarațiile acesteia. Evenimentele ce au urmat ridică presupuneri asupra faptului că mama și-a declarat o identitate falsă din moment ce odată cu plecarea de la spital și abandonul nou-născutului aceasta nu este de găsit după nume și adresă.

Spitalul Orășenesc Agnita a făcut o sesizare la Direcția Generală de Asistență Generală și Protecția Copilului (DGASPC) Sibiu pentru a le aduce la cunoștință că acest copil a fost abandonat în spital, după care s-a făcut o evaluare



a situației, însă până în prezent mama copilului nu a fost identificată. În cazul în care mama nu va fi găsită sau copilul nu poate fi integrat în familia sa naturală, soluția acestui caz este plasarea micuțului la un asistent maternal. Până atunci însă copilul va rămâne „acasă” la Spitalul Orășenesc Agnita, alături de „familia” sa formată din personalul medical. „Conform procedurii legale copilul va rămâne în continuare în Spitalul Orășenesc Agnita. În prezent DGASPC Sibiu a făcut o sesizare către Poliția Orașului Agnita pentru a se identifica mama copilului. După ce mama copilului va fi identificată, DGASPC Sibiu va începe demersurile pentru instituirea măsurii de plasament la un asistent maternal profesionist”, a transmis Păunescu Andreea, purtător de cuvânt al DGASPC Sibiu, pentru Gazeta Hârtibaciului.

Găsirea unui asistent maternal profesionist pentru plasarea copilului poate fi însă un proces de durată dat fiind faptul că acesta nu este un caz singular în județul Sibiu la ora actuală. În același timp, îngrijirea copilului în spital duce la creșterea anumitor costuri pentru instituția medicală, iar situația se complică puțin în ceea ce privește compartimentul în care trebuie ținut. După cum explică ec. Prișcă Iosif Nicolae, managerul Spitalului Orășenesc Agnita, micuțul nu mai este considerat nou-născut din punct de vedere medical, ar trebui transferat la compartimentul de pediatrie, însă fiind totuși destul de mic există riscul de îmbolnăvire și de aceea este necesar să rămână izolat la compartimentul de nou-născuți. „Din fericire, neavând o frecvență ridicată a nașterilor prin faptul că e zona relativ mică facem eforturi și îl ținem la nou-născuți. Toată



lumea e îndrăgostită de el. E vorba de viața unui copil în care nu pui preț și nu calculezi eficiența unui serviciu spitalicesc”, a declarat ec. Prișcă Iosif Nicolae, managerul spitalului. Dragostea personalului medical pentru Matei-Ilie, este vizibilă la tot pasul și cu fiecare gest, iar povestea micuțului a impresionat și alte persoane din Agnita. Șase tineri din oraș s-au hotărât să îl creștineze pe micuțul abandonat astfel că în 20 iulie l-au adus pe acesta la biserică pentru a fi botezat. Emoțiile evenimentului au fost mari pentru nașii nu doar pentru că s-au aflat în această ipostază pentru prima dată ci mai ales pentru faptul că au conștientizat importanța momentului în viața bebelușului. Fericirea pe care a simțit-o micuțul care a zâmbit tot timpul văzând că este înconjurat de persoane care îl iubesc s-a văzut și pe fața nașilor care au lăcrimat de bucurie. Fiecare dintre cei prezenți la eveniment speră într-un destin bun al micuțului Matei-Ilie și își doresc ca acesta să ajungă într-o familie care să îl iubească și să îl educe așa cum se cuvine.

B. Albu

Turul Ciclist al Sibiului pe Valea Hârtibaciului

Cea mai prestigioasă competiție de ciclism pe șosea din România a străbătut Valea Hârtibaciului. Organizatorii Turului Ciclist al Sibiului au ales zona și localitățile de pe malul Hârtibaciului și pentru ce-a de-a IV-a ediție a competiției, desfășurată în acest an între 17-20 iulie, ca parte a traseului primei etape.

Deși pietonii dar mai ales șoferii aflați pe traseu au fost nevoiți să se supună restricțiilor de trafic, aceștia s-au bucurat de trecerea cicliștilor, unii dintre ei încurajându-i de pe margine. Riderii au plecat, în 18 iulie, de la startul primei etape la ora 11 din Sibiu și puțin după ora 12 au străbătut Agnita îndreptându-se către finish-ul de la Bălea Lac.

Turul Ciclist al Sibiului este cotelat la categoria 2.1, ceea ce îl clasează între primele 5 competiții cicliste de șosea din Europa de Sud-Est. La startul ediției din acest an s-au aliniat 147 de cicliști, membri în 22 de echipe pro-continetale, continentale și naționale, de pe trei continente, Europa, Asia, America de Sud. Aceștia s-au întrecut pentru premiul în valoare totală de 300.000 de euro și 521 de puncte în clasamentul internațional. Traseele programate pentru cele 5 etape, inclusiv Prologul, fac din Turul Ciclist al Sibiului, o competiție dedicată în principal cățărătorilor și mai puțin sprinterilor.



La finalul competiției din acest an, clasamentul general l-a dat câștigător al tricoului galben pe croatul Radoslav Rogina de la echipa Adria Mobil, care a fost cronometrat cu timpul de 12 h 58 min 26 sec.

Clasamentul echipelor a dat câștigătoare pe Adria Mobil, tricoul verde pentru cel mai bun cățărător a fost asumat de slovenul Primož Rogljic, iar olandezul Bram Nolten a îmbrăcat la final tricoul roșu pentru cel mai bun sprinter.

Primul român din ierhia generală a fost Oleg Berdos de la Tușnad Cycling Team, care a terminat competiția la 5 min. 36 sec. în urma liderului.

B. Albu

Satul meu, mă-ntorc acasă!

A venit timpul să ne reîntoarcem în locul unde ne-am petrecut copilăria, locul care pentru noi înseamnă atât de mult, locul în care ne-am construit primele amintiri. Niciodată nu am abandonat acest loc pentru că oricât de departe am fi fost, el a rămas mereu în sufletele noastre.

În 16 august avem ocazia să retrăim acele amintiri, cu aceiași prieteni din copilărie, pe aceleași ulițe. Pentru fiecare dintre noi Vecerul este acasă și de fiecare dată când vorbim cuiva de Vecerul spunem că este satul meu..

Să spunem fiecare acum „*Satul meu, mă-ntorc acasă*”

Pentru confirmarea prezenței accesați pagina evenimentului **Satul meu, mă-ntorc acasă!**

Specificați deasemenea numărul de persoane.

Anunțați totodată prietenii, rudele care au copilărit în Vecerul despre eveniment.

Vă așteptăm să vă întoarceți acasă, în satul vostru!

Bogdan Albu

COLEGIUL DE REDACȚIE AGNITA

Colectiv de redacție:

Ilarion Bârsan, Mircea Drăgan,
Bogdan Albu, Marius Halmaghi, Cătălin Varga,
Ioan Vulcan-Agnițeanu, Septimiu Nicolae Bălțatu



Tipar: Tipo Trib Sibiu
EDITURA ETAPE SIBIU
ISSN 2066-8708

Str. P-ța. Republicii nr. 19

Str. P-ța Republicii nr. 19,

Tel.: 0736 621 035

www.gazetahartibaciului.ro

e-mail: barsan.avh@gmail.com

orele 8⁰⁰ - 15⁰⁰